

Грoбъ.

Господи, прости умрѣлата . . .

Скоро ли ще се свърши това жално опѣло?
На Митя се чини, че сърцето му е притиснато между две дъски и капка по капка му изцеждатъ кръвѣта. По главата го биятъ съ-кашъ чукове, а очитѣ сж премрѣжени, но дали отъ сълзитѣ или отъ дима на тъмяна, що се носи изъ въздуха.

Митѣо се мжчи да разгледа безкрѣвното лице на жената, що лежи на носилото, но не може. Не му се лови вѣра, не иска да вѣрва, че това е майка му, която ей прѣди малко, едва прѣди нѣколко часа бѣше жива. Че кога е тя умрѣла? Да, днесъ още нейната кашлица се чуваше задъ стѣната.

Наистина, тя отдавна боледува и винаги си е била болничава. Митѣо дори не помни да е била нѣкога съвсѣмъ здрава. Още когато баща му бѣше живъ, докторътъ ѝ казваше, че трѣбва сериозно да се лѣкува. А баща му вече пета година откато е умрѣлъ . . .

Че нима наистина е умрѣла? Че кога е станало това?

Митѣо напрега своята паметъ, но хичъ не може да си припомни.

Но това е майка му, що лежи въ носилото. Това